

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **N. H.**, zast. Mgr. Faridem Alizey, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2025, č. j. OAM-243/BA-BA07-LE24-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 7. 2025, č. j. 63 Az 7/2025-87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Faridu Alizey, advokátovi se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši **7 378,06 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím rozhodl, že opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a proto řízení o žádosti žalobce podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud shledal nedůvodnou a zamítl ji. Krajský soud nejdříve shrnul žalobcovu předchozí žádost o mezinárodní ochranu včetně rozhodnutí o této žádosti, které obstálo i v soudním přezkumu. Následně shrnul podklady obsažené ve správním spise. Krajský soud zrekapituloval podmínky přípustnosti opakované žádosti vyplývající ze zákona a z judikatury Nejvyššího správního soudu. Ve shodě se žalovaným shledal, že v případě tvrzení žalobce ohledně hrozícího trestu za nevykonání povinné vojenské služby se jedná o skutečnost, kterou mohl a měl uplatnit již v první žádosti o mezinárodní ochranu. Toto žalobcovo tvrzení navíc označil za nevěrohodné. Stejně tak se ani v případě narození syna a úmrtí otce jeho družky na Ukrajině nejedná o skutečnosti relevantní z pohledu opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a to i když se jedná o nové skutečnosti, které žalobce

nemohl dříve uplatnit. Ani tvrzení ohledně žalobcova soukromého a rodinného života nepovažoval krajský soud za důvodná. Toto kritérium dle krajského soudu nemá prostor v řízení o mezinárodní ochraně, ostatně v řízení o žalobcově žádosti nedošlo k jejímu věcnému projednání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušit napadený rozsudek a spolu s ním i rozhodnutí žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že jeho žádost měla být meritorně projednána, jelikož nyní uvedl širší důvody než v předchozí žádosti. Setrvává proto na své žalobní argumentaci a plně na ni odkazuje. Nesouhlasí s posouzením krajského soudu v otázce přípustnosti opakované žádosti. Krajský soud navíc rozhodl v rozporu se skutkovými zjištěními obsaženými ve správním spisu a s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek má za nepřezkoumatelný.

[5] Dále stěžovatel namítá, že žalovaný a následně krajský soud posoudili jeho žádost formálně a nepřihlédli k individuálním okolnostem případu. Nuceným vycestováním by byl vystaven nebezpečí vážné újmy. Dle stěžovatele je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žalovaný měl zvážit i udělení humanitárního azylu, jelikož setrvání stěžovatele na území je v nejlepším zájmu jeho dětí. Stěžovatel zdůraznil svou rodinnou situaci, především narození druhého potomka v květnu tohoto roku, na jehož výchově se chce podílet. Stěžovatel dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Azs 37/2014-23, a dovozuje z něj, že narození dítěte může být novou azylově relevantní skutečností. Závěrem uvádí, že žalovaný byl povinen zabývat se zásahem do soukromého a rodinného života, k tomu uvedl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2023, č. j. 19 Az 20/2023-24.

[6] Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, potažmo jako nedůvodnou zamítnout. Poukázal na skutečnost, že stěžovatel v předchozí žádosti uváděl jako důvod pro její vyhovění členství ve straně al-Nahda a jeho rodinné vazby v České republice. Stěžovatelem nově uvedené skutečnosti, narození druhého potomka a úmrtí otce jeho partnerky, nesplňují podmínku, že by mohl být v Tunisku pronásledován nebo že by mu tamtéž hrozila vážná újma.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se následně zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně

pokračování

přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). K obsahu neurčitého pojmu přesah vlastních zájmů stěžovatele kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém se nepřijatelností podrobně zabýval.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nevymezuje důvody její přijatelnosti a ani Nejvyšší správní soud je neshledal. Kasační stížnost se nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny nebo jsou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikatorní odklon a kasační soud neshledal v napadeném rozsudku zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud shledal jako nepřípustnou námitku, že žalovaný měl zvážit alespoň udělení humanitárního azylu z důvodu, že setrvání stěžovatele na území České republiky je v nejlepším zájmu jeho dětí a celé rodiny. Nejvyšší správní soud se touto námitkou, poprvé uplatněnou až v kasační stížnosti, jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2017, č. j. 9 As 136/2017-47, odst. [14], či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018-24, odst. [23] a [24]).

[11] K problematice nepřezkoumatelnosti soudních i správních rozhodnutí se NSS již mnohokrát vyjádřil, přičemž by konstatování nepřezkoumatelnosti mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[12] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Krajský soud řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí a z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídil, jak se vypořádal s argumentací účastníků řízení a jak interpretoval a aplikoval zákonná ustanovení. Stejně tak je přezkoumatelné rozhodnutí žalovaného, který se zabýval aktuální situací v zemi původu stěžovatele, a přitom vyšel z aktuálních a nově pořízených podkladů, které splňují požadavky judikatury na informace o zemi původu cizince, a ze kterých neshledal, že by došlo k intenzivní a podstatné změně situace v zemi původu stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, odst. [16], a tam uvedenou judikaturu).

[13] Věcné projednání opakované žádosti je možné za splnění zákonných podmínek, navíc jde o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. § 11a zákona o azylu a dále rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 114/2020-44, odst. [19], nebo usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019-67, odst. [9]). Ačkoliv stěžovatel uplatnil v žádosti nové skutečnosti (nevykonání vojenské služby v zemi původu a s tím související hrozba trestu odnětí svobody a změna rodinné situace na území České republiky), nejednalo se dle názoru žalovaného i krajského soudu

o důvody svědčící o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování či že mu hrozí vážná újma (§ 12 a § 14a zákona o azylu). V projednávané věci tak nebyly splněny podmínky pro věcné posouzení opakované žádosti.

[14] Otázkou pronásledování cizince ze strany státních orgánů z důvodu odmítání nástupu k výkonu vojenské služby a nedobrovolné účasti na bojových akcích se kasační soud v minulosti opakovaně zabýval (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005-88, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24). Branná povinnost je totiž sama o sobě přípustným a zcela legitimním požadavkem státu kladeným na jeho občany (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, odst. [7], nověji ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 372/2019-52, odst. [8]).

[15] Těhotenství stěžovatelovy družky a následné narození jeho druhého potomka nebylo dle žalovaného a krajského soudu azylově relevantní, a tedy dle jejich závěru nebyly splněny podmínky pro meritorní přezkum opakované žádosti (srov. usnesení NSS ze dne 28. 1. 2021, č. j. 4 Azs 123/2020-27, odst. [18] a násl., nebo judikaturu shrnutou v odst. [13] tohoto usnesení). Stěžovatelem odkazované rozsudky č. j. 4 Azs 37/2014-23 a č. j. 19 Az 20/2023-24 jsou na projednávanou věc nepřiléhavé (první z nich se týkal obav těhotné žadatelky o mezinárodní ochranu z návratu do země původu z důvodu absence zázemí a šikany, druhý z nich zase těhotenství manželky cizince v řízení podle nařízení Dublin III). Navíc se stav stěžovatelovy rodiny oproti původní žádosti nezměnil, jelikož měl na území České republiky rodinu již v průběhu řízení o první žádosti, ta se v řízení o nynější žádosti pouze rozrostla (viz odst. [10] usnesení NSS ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-55).

[16] Žalovaný dostal zákonné povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav, vyšel z aktuálních a relevantních podkladů, porovnal tvrzení stěžovatele v předchozí a nynější žádosti, a ačkoliv stěžovatel uvedl i nové skutečnosti, neshledal je relevantními podle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, nebo nověji ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74).

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 10. 2025, č. j. 9 Azs 139/2025-43, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Farida Alizey. Hotové výdaje a odměnu ustanoveného zástupce za zastupování stěžovatele hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.).

pokračování

[20] Ustanovený zástupce vyčíslil dva úkony právní služby (výslovně zmínil pouze poradu se stěžovatelem). Soud však ustanovenému zástupci přiznal odměnu pouze za jeden úkon právní služby, a to za první poradu se stěžovatelem včetně přípravy a převzetí zastoupení, jelikož byl zástupce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů [dále jen „advokátní tarif“]). Ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za druhý úkon, který sám zástupce nikterak nekonkretizoval a nedoložil. Při stanovení odměny za jeden úkon právní služby soud vyšel z tarifní hodnoty ve věci kasační stížnosti (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby jde o částku 4 620 Kč, kterou je třeba zvýšit o 450 Kč, tedy o náhradu hotových výdajů vztahující se k jednomu úkonu právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková výše odměny činí 5 070 Kč.

[21] Zástupci stěžovatele dále náleží náhrada výdajů spojených s cestou z jeho sídla do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty na poradu se stěžovatelem (§ 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu). Cesta ze sídla advokáta (Stodolní 834/7, Ostrava) do ZZC Vyšní Lhoty a zpět činí celkem 72 km. Zástupce cestu uskutečnil osobním automobilem tovární značky Volvo, jehož kombinovaná spotřeba je dle technického průkazu 6,40 l/100 km (č. l. 47 spisu NSS). Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 475/2024 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2025, činila sazba náhrady za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel 5,80 Kč. Pro uvedenou vzdálenost je tedy celková výše této náhrady 417,60 Kč. Vzhledem k uvedené spotřebě pohonných hmot a ujeté vzdálenosti byl celkový objem spotřebovaných pohonných hmot po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 4,61 l. Podle § 4 písm. c) výše citované vyhlášky činila výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty 34,70 Kč. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty tedy činila po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 159,97 Kč. Celková výše náhrady cestovních výdajů zástupce za cestu na poradu se stěžovatelem a zpět činila 577,57 Kč.

[22] Zástupci též náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou na poradu se stěžovatelem a zpět v celkové výši 450 Kč. Jedna cesta z Ostravy do Vyšních Lhot trvá osobním automobilem přibližně 36 minut, tj. při jedné cestě tam a zpět se jedná o tři započaté půlhodiny, přičemž výše náhrady činí 150 Kč za každou započatou půlhodinu (§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu].

[23] Výše hotových výdajů a odměny ustanoveného zástupce činí celkem částku 6 097,57 Kč (5 070 Kč za jeden úkon právní služby včetně náhrady hotových výdajů + 577,57 Kč za cestovné + 450 Kč za promeškaný čas). Tuto částku je třeba zvýšit o sazbu daně z přidané hodnoty, jelikož zástupce soudu doložil, že je jejím plátcem (č. l. 48 spisu NSS). Celková částka, která bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení, činí 7 378,06 Kč.

[24] Stěžovatel podal spolu s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu poté, co provedl všechny nezbytné procesní úkony. Z tohoto důvodu nerozhodoval samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu